

ρα. Καί ἐπὶ μὲν τῆς ὀροφῆς ἔχει γεγραμμένην τὴν εἰκόνα τοῦ Παντοκράτορος, κάλλιστον ζωγράφημα καὶ θειότατον, οὗ κύκλοθεν καὶ ἰαμβεῖα τὰ ἐφεξῆς·

Ἴδού προκύψας ὑψόθεν πρὸ τῆς δίκης,

Ἐγὼ Κριτῆς (τε) καὶ Θεὸς πάντων πέλω.

Εἶποις ἄν, ὅτι τὴν γῆν ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης ἄνωθεν ἐφορᾷ καὶ πρυτανεύει· καὶ τῆς Ἐκκλησίας δὲ τὴν ἄμπελον ἐπιδύλεπει, ἣν ἐφύτευσεν ἡ παναλικῆς αὐτοῦ δεξιᾷ, καταρτίζων αὐτὴν οὐρανόθεν, καὶ καρδίαις καὶ νεφροῦς τῶν ἀνθρώπων ἐτάζων. Οὕτως ὁ ζωγράφος ἔμπνουν καὶ ζωηρὰν τὴν τοῦ Σωτῆρος περὶ ἡμᾶς κηδεμονίαν διετύπωσε. Ἐὰ δὲ περὶ τοῦ θόλου, πληθὺς Ἀγγέλων καὶ πολυομμάτων καὶ ἐξαπτερυγῶν ἐπέχουσι δορυφοροῦντες τῷ Παντοκράτορι, καὶ οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι ἐπὶ θρόνων καθήμενοι, κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ· κατωτέρω δὲ φαίνονται, περὶ τὴν βᾶσιν, Προφῆται περιστοιχοῦντες, καὶ τὴν θείαν Ἐνσάρκωσιν προκαταγγέλλοντες εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. Οὗτοι δὲ ἐπεσκευάσθησαν τῷ 1851. Ἐκ δὲ τοῦ κέντρου κρεμάμενος καταβαίνει λαμπαδεὼν, ὁ συνήθως Πολυέλεος, ἐξ ἀργύρου κάλλιστα κατεσκευασμένος. Καὶ τὸν μὲν θόλον Ἰωάννης Κύπριος ἐζωγράφησε κατὰ τὸ 1589-90.

Τοὺς δὲ παραπλεύρους τοίχους, θυρίδας ἔχοντας τέσσαρας ἐκατέρωθεν, Ἀγγέλων μορφῆς

ζωγραφικῶς καθιστορημένας περὶ τὰς γωνίας, εὐθύγραμμος ἐκ μαρμάρου κορωνίς εἰς τάξεις δύο διατέμνει, τὴν μὲν ἀνωτέραν, τὴν κατωτέραν, δεξιόθεν δὲ καὶ ἀριστερόθεν ἑκατέραν διηρημένην εἰς διαστήματα τέσσαρα· ἡ δὲ κορωνίς προσετέθη τῷ 1586, καθ' ὃν χρόνον διανοοῦντο οἱ Ὀμογενεῖς ὅλον τὸν Ναὸν διαζωγραφεῖσθαι διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ἐκ Κρήτης Ἰακώβου τοῦ Καρβελά καταλειφθέντων χρημάτων, χειρὶ δὲ Μιχαὴλ Δαμασκηνοῦ τοῦ Κρητός. Καὶ πρὸς μὲν τὸ νότιον μέρος προσήρτηνται εἰς τὰ διαστήματα τῆς κάτω τάξεως εἰκόνες ἀρχαῖαι, κάλλιστα ἐζωγραφημέναι, ἡ τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι, ἀναμέσον τῆς Παρθένου καὶ τοῦ Προδρόμου (Γρίμορφον καλουμένη), τοῦ Σωτῆρος καθημένου ἐπὶ θρόνου, καὶ τῆς Θεομήτορος. Μετ' αὐτὴν, ὀπίσθεν τῆς ἐπισκοπικῆς Καθέδρας, διὰ πολυτίμου μουσείου ἐξιστόρηται ἡ θεία Μεταμόρφωσις, θαυμάσιον ἀριστοῦργημα, διαπονηθὲν δαπάνῃ τοῦ Κυπρίου Βερνάρδου τοῦ Ἀκρη, τῷ 1666· ἐν ᾧ τὰ λευκὰ ἱμάτια τοῦ μεταμορφωθέντος Χριστοῦ, διὰ τῆς ἀντανακλάσεως τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ἀποστίλβουσιν ὡς ἀστέρες, τὴν θεϊκὴν ἐκείνην λάμψιν ὑπαινιττόμενα. Πρὸς δὲ βορρῶν καὶ ἕτεραι καθορῶνται ἱερὰ εἰκόνες, οἷον τῆς τοῦ Θωμᾶ Ψηλαφήσεως (ποίημα τοῦ Σαρακηνοῦ, πάνη ἀρχαῖον), τοῦ μεγάλου μάρτυρος Γεωργίου, τῆς Σωτῆρος Σταυρώσεως, καὶ τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεως. Ἐπὶ δὲ τῆς βορείου Πύλης

ἀνυψοῦται ὁ περίκομψος Ἄμβων (πόνος Ἰωάννου τοῦ Γραπίλια τῷ 1597) λίθος κεκοσμημένος οὐ τοῖς τυχοῦσιν, οἶνει δ' ἐφεδραζόμενος ἐπὶ δικχρύσου ἀετοῦ δικεφάλου, ἐν μαρμάρῳ τετυπωμένου, ἐμφαίνοντος τὸ Μητροπολιτικὸν τῆς Φιλαδελφείας ἔμβλημα. Καὶ κλιμακίδα μὲν ἔχει ἐντὸς τοῦ τοίχου ἐκτισμένην, ἀθεώρητον μὲν τοῖς πᾶσι, προσιτὴν δὲ διὰ μικρᾶς πρὸς ἓν τι τῶν στασιδίων ἀνοιγομένης πύλης. Ἐπάνωθι δὲ τοῦ Ἄμβωνος φαίνεται ἐξωγραφημένος ὁ Στρατηλάτης Γεώργιος. Ἀπέναντι δ' ἐκείνου, ἐπὶ τῆς νοτίας πύλης ἐπερείδεται μνημεῖον, τὸ εἰς τιμὴν τοῦ πρώτου ἀρχιερατεύσαντος Γαβριὴλ Φιλαδελφείας τοῦ Σεβήρου (περὶ οὗ λέγομεν ἐφεξῆς), ἐξ ἀρίστων μαρμάρων τεχνουργηθέν· ἔχει δὲ εἰς κατάχρυσον ἐπίπεδον ἐπιγραφὴν τοῦ ἐκ Κύπρου Ἀλεξάνδρου τοῦ Συγκλητικοῦ. (*) Ὑπεράνω δὲ τοῦ μνημείου, καταντικρὺ τοῦ Στρατηλάτου, ὑπάρχει ἡ τοῦ Ἱεράρχου Νικολάου ἁγία εἰκὼν.

Αὐτοῦ δὲ τοῦ Ναοῦ ἐκατέρωθεν, ἀπὸ τοῦ ἔσω Νάρθηκος ἀρξάμενα, ποικίλως μὲν καὶ λαμπρῶς τετορευμένα, εἰς δύο δὲ τάξεις διηρημένα, παρατείνονται μέχρι τῶν ἱερῶν κιγκλίδων τὰ θρονία, ἢ στασιδία, ἐκ ξύλου καρυτίνου δι' ὅλου τοῦ Ναοῦ πρὸς τοὺς τοίχους ἰδρυμένα, καὶ ὑπὸ διαφόρων τεχνιτῶν τετορευμένα τῷ 1574-1577. Καὶ θρόνος ἀρχιερατικὸς καὶ διάχρυσος, καὶ οὗτος κάλλιστος, γλυφαῖς καὶ τορδαῖς ἐμπρέπει

(*) Ὅρ. ἐν ταῖς ἐν τῇ τέλει ἐπιγραφαῖς.

εις τὴν ἄκρην τῶν ἐν τῷ χορῷ στασειδίων τῶν δεξιῶν· ἀντικρὺ δὲ τούτου, ἐξ ἀριστερῶν τοῦ Ναοῦ, ἴστανται ὁ, τε Πρόεδρος καὶ οἱ Ἐπίτροποι.

Τὸ δὲ κιγκλιδωτὸν Εἰκονοστάσιον (τέμπλον λατινιστὶ λεγόμενον) τοῦ θείου Ναοῦ, ἐκ λίθου κατεσκευάσται ἀπὸ ἀνωθεν ἕως κάτω, πολλάς ἔχον διὰ χρωματουργίας ἱερὰς μορφάς, περὶ ὧν λέγομεν εἰς τὸ πρόσω. Τοξοειδὲς δὲ ὑπάρχει τὸ διάφραγμα τοῦτο, χρυσολαμπές καὶ θαυμάσιον ὄλον· καὶ τοῦτο πάλιν διηρημένον εἰς τόξα τρία, τὸ μὲν μεσοφανές, τὰ δὲ πλάγια, καὶ τούτου μικρότερα, ἐκατέρωθεν ἐπιστηριζόμενα ἕκαστα εἰς κίονας τετραπλεύρους, ἢ πισσοῦς, ὀγκωτοῦς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, ἀνκλόγως πρὸς τῶν τόξων τὴν περιφέρειαν. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τῶν πισσῶν, περὶ τὰς ἱερὰς δηλαδὴ κιγκλίδας, φαίνονται (κατὰ τὴν συνήθη τάξιν) τρεῖς θύραι, φέρουσαι εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, τὸ θεῖον Βῆμα· μία μὲν ἡ μέση, ἡ ἁγία (παρά τισι δὲ καὶ αὕτη βασιλικὴ) λεγομένη Πύλη, καὶ πληθυντικῶς ἅγιοι θύραι, καὶ ἅγια θυρία· ἡ δ' ἑτέρα, πρὸς τὰ δεξιὸν κλίτος, νοτίαι καὶ πλαγία λεγομένη, ἡ δὲ τρίτη, πρὸς τ' ἀριστερόν, βόρειος καὶ πλαγία. Καὶ τῆς μὲν βασιλικῆς Πύλης, ἐκ λευκοῦ καὶ λεῖου μαρμάρου στιλβούσης, βλέπεις εἰς τὰς παραστάδας ἔνθεν καὶ ἔνθεν διεζωγραφημένους Ἀγγέλους δύο· εἰς δὲ τὸ ὑπερθύρον, τὴν ἐν τῷ ἁγίῳ Μανδηλίῳ τετυπωμένην τοῦ Σωτῆρος μορφήν. Ἄνωθι δὲ ταύτης, διὰ

χρυσῶν γραμμάτων, τὸ τοῦ Προφητάνακτος Δαυὶδ ἐπιγέγραπται·

» Αὕτη ἡ κατάπαισις μου εἰς αἰῶνα αἰῶνος·

» ἴδε κατοικήσει, ὅτι ἡρετισάμην αὐτήν. »

κινιττόμενον, δηλονότι, τὸν ἐνδοθεν τοῦ φοβεροῦ Βήματος θρόνον τοῦ ζῶντος Θεοῦ. Ἔχει δὲ ἡ ἀγία αὕτη Πύλη Ἀμφίθυρα, τὸ καὶ παρῆμιν Βημισθρα, ἐντέχνως ἀναγεγλυμμένα καὶ χρυσαυγίζοντα, φέροντα δὲ καὶ σύμβολα τῆς ἀναιμάκτου θυσίας, εἰκόνας δὺο τῶν τῆς παλαιᾶς Διαθήκης Πατριαρχῶν, τὴν μὲν τοῦ Μελχισεδέκ πρὸς τὰ δεξιὰ, τὴν τοῦ Ἀβραάμ πρὸς τ' ἀριστερά, ἀμφοτέρως ὀρθοστατούσας. Ὑπάρχει δὲ τὸ ἔργον σπουδαῖον καὶ πολύτιμον, καὶ πᾶσαν ἔχει τὴν ζωγραφικὴν τέχνην πεπληρωμένην ἐπ' ἀκριβές. Καὶ ταύτας μὲν ἐπόνθησε τῷ 1686 Ἐμμανουὴλ ἱερεὺς ὁ Ἰζάνες, ὁ καὶ Μπουνιαλῆς ἐπιλεγόμενος, ἐκ Ῥεθύμνου, ζωγράφος ἀριστος καὶ ποιητὴς, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐφημέριος· ἐπεσκεύασε δὲ Χριστοφόρος ὁ Μαρκούρης, Κερκυραῖος, τῷ 1811. Πρὸ δὲ τῶν ἀγίων θυρῶν κρέματα μυστικὸν καταπέτασμα.

Αἱ δὲ ἱεραὶ κίχκλιδες διὰ ξυλίνων κορωνίδων περαίνονται, ἐπιχρύσων ὄλων καὶ τορευτῶν. Καὶ ἡ μὲν ὑπεράνω τῶν ἀγίων θυρῶν κορωνίς παριστάνει εἰκονίσματα ἅγια πέντε, τοῦ ἸΕ' αἰῶνος, ἅτινα ὑπῆρχον πρότερον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγ. Βλασίου, πάνυ ὠραῖα καὶ σεμνά·

οἶον εἰς μὲν τὸ μέσον τὸν Μυστικὸν Δεῖπνον; ἐξ ἑκατέρων δὲ, τὴν εἰς Ἱερουσαλήμ εἰσοδὸν τοῦ Κυρίου, τὴν ἔγερσιν τοῦ Λαζάρου, τὴν ἔνδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἀνάληψιν, καὶ τὴν ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους ἐπέλευσιν τοῦ παναγίου Πνεύματος. Ἡ δ' ἐπάνω τῆς νοτίας, τὸ μαρτύριον τοῦ ἀρχιδιακόνου Στεφάνου, τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸν Ἀρχιστράτηγον Μιχαήλ. Ἡ δὲ, τέλος, ἐπὶ τῆς βορείου, τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Παρθένου, τὴν ἄρρητον τοῦ Σωτῆρος Γέννησιν, καὶ τὴν θεῖαν αὐτοῦ Μεταμόρφωσιν. Πλὴν ἀλλ' αἱ δύο αὗται πρὸς τὰ πλάγια κορωνίδες κατὰ τινὰς μεγάλας ἐορτάς ἀνοίγονται, εἰς προσκύνησιν τῶν ἔνδον αὐτῶν εἰς ἀργυρᾶς θήκας σωζομένων ἁγίων Λειψάνων, ἔκπαλαι μὲν ἀφιερωθέντων παρὰ διαφόρων Ἐπισκόπων καὶ Ἱερέων, πρὸ διακοσίων δὲ ἐτῶν καὶ ἐπέκεινα οὕτως ἐκεῖ ἐναποτεθέντων. Ἐξ ὧν καὶ πολλῶν, φαίνεται, πρὸς μὲν νότον, Σταυρὸς ἐν τῷ μέσῳ ἀργυροῦς, φέρων οὐ μικρὰν τοῦ ζωοποιοῦ Ξύλου μερίδα, (καὶ τοῦτον, εὐλαθείας ἕνεκα, ὁ Φιλαδελφείας Γεράσιμος ὁ Βλάχος μετὰ καὶ ἄλλων οὐκ ὀλίγων ἀπεθησαύρισεν)· ἡ δ' ὀπισθεν αὐτοῦ ἀρχιερατικὴ Μίτρα, κτῆμα ὑπῆρχε τοῦ Κωνσταντινουπόλεως καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Μεθοδίου, τοῦ τὸν ἱερώτατον θρόνον παραιτηθέντος, καὶ ταύτην Ἰθύναντος τὴν Ἐκκλησίαν, ὑπερμεσοῦντος ἤδη τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος, ὡς ἐφεξῆς λέγομεν. Πρὸς δὲ βορρᾶν, ἐκτὸς τῶν

ἄλλων ἁγίων Λειψάνων, πρόκειται ἕντος πολυ-
τίμου καὶ λιθοστολιτου κιβωτίου διατηρουμέ-
νη ἀκέραιος ἢ πανσέδατος δεξιὰ τοῦ μεγάλου
καὶ οὐρανοφάντορος Βασιλείου· ἢ τις (οὔσα πο-
τέ κτῆμα τοῦ Αὐτοκράτορος Μιχαήλ τοῦ Πα-
λασιόγρου) μετὰ καὶ ἄλλων τιμίων, τοῦ πρω-
τομάρτυρος, δηλαδή, Στεφάνου καὶ Ἰωάννου τοῦ
Χρυσοστόμου, ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως ἐνταῦθα
μετεκομίσθη, τῷ 1577, πρὸς τοῦ φιλαδελφείας
Γαβριήλ τοῦ Σεβήρου, καὶ τοῦτον ἐκ διαθήκης
καταλιπόντος τὸν ἀνεκτίμητον τοῖς πιστοῖς θη-
σαυρὸν.

Ἐν δὲ τῷ μεταξύ τοῦ μέσου τόξου, ὑπερά-
νω τῆς ἱερᾶς κιγκλίδος, ἀνυψοῦται Σταυρὸς μέ-
γας τρικέρατος, φέρων μὲν διὰ ζωγραφίας τὸν
Ἐσταυρωμένον, ἄνωθι δὲ αὐτοῦ τὸν Πατέρα Θεόν,
περὶ δὲ τὰς πλαγίας ἄκρας τὴν Παρθένον Μητέ-
ρα καὶ τὸν ἠγαπημένον καὶ ἐπιστήθιον Ἰωάν-
νην. Ὑπάρχει δὲ ὁ Σταυρὸς οὗτος κατάργυρος
ὄλος καὶ παλαιός, ἀπὸ τῶν βυζαντινῶν χρόνων,
πολὺ ἔχων τὸ κατανυκτικὸν καὶ τὸ ἀξιωματιμώ-
νευτον. Ἔχει δὲ καὶ τοῦτο τὸ τόξον διὰ χρυ-
σῶν στοιχείων ἐπιγραφὴν γύρωθεν τὴν ἐφεξῆς·
» Τὸ στερέωμα τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθό-
» των, στερέωσον, Κύριε, τὴν Ἐκκλη-
» σίαν, ἣν ἐκτέσω τῷ τιμίῳ σου Αἵμα-
τι »· καὶ ἄνωτέρω τῆς ἐπιγραφῆς, Ἀγγέλους
διεζωγραφημένους δύο, τὸν μὲν ἐκ δεξιῶν, τὸν
δὲ ἐξ ἀριστερῶν. Ὑποκάτω δὲ τοῦ Σταυροῦ,

βάσις ξυλίνη, ποικίλωσ τε καὶ κομψῶσ τετορευ-
μένη καὶ περίχρυσος, ἐν ἣ διαζωγραφίας εἰκο-
νισμένοι Προφήται τρεῖσ, οἱ τὰ Πάθη τοῦ Χρι-
στοῦ προκηρύξαντες.

Αὐτοῦ δὲ τοῦ τόξου οἱ πισσοὶ ἀναφαίνονται
δι ἁγίων προστύπων κατ' ὀρθὴν γραμμὴν ὠραϊ-
σμένοι. Βλέπεις ἐκ μὲν δεξιῶν τὸν Ὅσιον Συ-
μεῶν ἐπὶ τοῦ στύλου, ἐκ δ' ἀριστερῶν, τὸν Κιο-
νίτην Ἀλόπιον, ἀμφοτέρους φιλοπονηθέντας ὑπὸ
Ἐμμανουὴλ τοῦ Ζάνε, δαπάνη τοῦ ἐκ Τρίκκης
Δημητρίου Φιλίππου (1663-64)· ὑποκάτω δὲ
τοῦ πρώτου, τοῦ Ἀλεξανδρείας Κυρίλλου καὶ
τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου τὰς εἰκόνας· ὑποκάτω
δὲ τοῦ δευτέρου, Ἰωάννην τὸν Ἐλεήμονα καὶ
τὸν Χρυσόστομον. Ὁμοίωσ δὲ καὶ τῶν μικροτέ-
ρων ἐκατέρωθεν τόξων οἱ πισσοὶ δι ἁγίων εἰ-
κόνων σεμνύνονται, Μαρτύρων, Ἱεραρχῶν καὶ Ὁ-
σίων· ὧν τὴν εὐσεβῆ θεωρίαν εἰς τοὺς προσκυ-
νητὰς καταλείπομεν.

Ἐπὶ δὲ τῶν ἱερῶν κιγκλίδων, πλησιέστατα
τῆσ Βασιλικῆσ πύλησ, ἔθρυται δεξιόθεν μὲν εἰ-
κὼν τοῦ Δεσπότη τοῦ Χριστοῦ, ἀργυροστόλιστος,
γύρωθεν ἔχουσα τοὺς Εὐαγγελιστὰς καὶ Ἀπο-
στόλους. Ὑπάρχει δὲ καὶ τοῦτο ἀρχαιότατον
καὶ βυζαντινὸν ζωγραφίας τεχνούργημα, φιλο-
δωρηθὲν εἰς τὴν Ἀδελφότητα, περὶ τὰ τέλη
τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνοσ, παρὰ τῆσ μεγά-
λησ Δουκίσσησ Κωνσταντινουπόλεωσ (αὐτῆσ δὲ
ἀναντιρρήτωσ τῆσ εὐσεβεστάτησ κυρίασ Ἄννης,

θυγατρὸς τοῦ μεγάλου Μεσάζοντος καὶ Δουκὸς, Λουκᾶ τοῦ Νοταρᾶ, τοῦ μετὰ τὴν ἄλωσιν ὑπὸ Μωάμεθ κατασφαγέντος)· ἐξ ἀριστερῶν δέ, ἡ πανευλόγητος τῆς Θεοτόκου εἰκὼν, καλλίστη δὲ καὶ αὐτὴ, καὶ περιάργυρος καὶ λίθοις τιμίοις κεκοσμημένη. Ἐκατέρωθεν δέ, μεταξὺ τῶν πισσῶν, εἴ τινες τὰς εἰκόνας διείργουσιν, ἔπεται, μετὰ τὴν Δεσποτικὴν, ἀμέσως ἡ τοῦ Ἱεράρχου Νικολάου, τοῦ καὶ προστάτου τῆς ἱερᾶς Ἀδελφότητος· καὶ μετὰ τὴν Θεομητορικὴν, ἡ τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, οὗ ἐπώνυμος ὁ Ναός. Πλὴν ἀλλ' αἱ δύο αὗται εἰκόνας, νεωστὶ κακοζήλως ζωγραφηθεῖσαι, ἀντὶ τῶν ἀρχαίων καὶ μεγάλων (τῶν καὶ ὕστερον, οὐκ οἶδαμεν ὅπως, ἀφανισθέντων) ἐτέθησαν κατὰ τὸ 1834, ὅτε καὶ τοῦ εἰκονοστασίου τὸ κατώτερον μέρος ἐπεσκευάσθη. (1) Περὶ δὲ τῆς ὑπόθεσεως τῶν Δεσποτικῶν εἰκόνων, πλάκες πολυτίμου μαρμάρου. Μετὰ δὲ τὰς πλαγίας θύρας, εἰς μὲν τὸν νότιον τοῖχον προσήρηται ἡ τῶν ἁγίων Ἀναργύρων εἰκὼν, εἰς δὲ τὸν βόρειον, ἡ τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, ἀργυροφειγῆς δ' ἑκατέρωθεν.

ὑπεράνω δὲ τῶν εἰρημένων Ἁγίων, Νικολάου, λέγω, καὶ Γεωργίου, ἀκολουθοῦσιν εἰκονίσματα δύο ἑκατέρωθεν, Μωϋσέως καὶ Ἡλιοῦ τῶν Προφητῶν, καὶ Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν Ἀναρ-

(1) Πρό τινων ἐτῶν δικαίως ἀφηρέθησαν τὰ ἐπὶ τὰ ἀρχαῖα καὶ σεμνὰ πρόσωπα τὰ κακῶς αὐτὰ κατακρύπτοντα νεώτερα πανία. (Σημ. 1882).

γύρων, ἀντιστοιχοῦντα μὲν πρὸς ἄλληλα, ἀξιο-
λογα δὲ καὶ σεμνοπρεπῆ· ἅπερ προσήνεγκεν Ἀν-
τώνιος ὁ Βέργης, Κερκυραῖος, τῷ 1577, ὑπὸ Μι-
χαήλ τοῦ Δαμασκηνοῦ ἐξωγραφημένα.

Μετὰ δὲ τὰ τέσσαρα ταῦτα, λιθίνη κορωνίς
φαίνεται χρυσόπαστος καὶ καθωραϊσμένη. Ταύ-
της δ' ἐφύπερθεν, ἀφ' ἑκατέρων τοῦ μέσου τό-
ξου, εὐμεγέθεις τε καὶ καλλιτέχναι θεωροῦνται
οἱ Πρωτοκορυφαῖοι τῶν Ἀποστόλων, ὁ μὲν Παῦ-
λος δεξιόθεν, ὁ δὲ Πέτρος ἀριστερόθεν, ἐστῶτες
καὶ σεμνοπρεπέστατοι. Κατὰ δὲ τὴν αὐτὴν
γραμμὴν ἐπόμεναι φαίνοντ' ἐπὶ τῶν πλαγίων μι-
κροτέρων τόξων καὶ ἕτεροι μεγάλαι εἰκόνες δύο,
ἡ μὲν τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου παριστάνουσα,
ἡ δὲ τὴν Βάπτισιν τοῦ Δεσπότης Χριστοῦ, κάλ-
λισται δὲ καὶ αὐταί, καὶ μᾶλλον ἀναπτεροῦσαι
τὸν νοῦν πρὸς αἴνεσιν καὶ ὕμνον τοῦ τὸν ὄλων ὑ-
πὲρ ἡμῶν ἑαυτὸν ταπεινώσαντος Δημιουργοῦ.
Καὶ ταῦτα μὲν διὰ χρωμάτων διετυπώθησαν
παρὰ τοῦ Κρητῆος καὶ περιφανοῦς Δαμασκηνοῦ τῷ
1577. Κατὰ δὲ τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ διαφράγ-
ματος, μεγάλην, ὡς εἶπομεν φωταγωγὸν ἔχον-
τος ἐν τῷ μέσῳ κυκλοειδῆ, ἀντίστοιχον τῇ πρὸς
δυσμᾶς, καθορθαί, κεφάλαιον τῆς ἡμῶν σωτη-
ρίας, ὁ Εὐαγγελισμὸς, ἔντεχνον καὶ τοῦτο ἔργον,
διὰ ψηφίδων μεμουςειωμένον ὑπὸ Ἰωάννου Ἀν-
τωνίου τοῦ Μαρίνη τῷ 1602. Πᾶσαι δὲ τοῦ
τέμπλου αἱ εἰκόνες συμποσοῦμεναι, ἀναβαίνου-
σιν ὑπὲρ τὰς τεσσαράκοντα τέσσαρας.